

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 1662/2020
16.09.2020. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Весне Поповић, председника већа, Зоране Делибашић, Гордане Комненић, Божицара Вујичића и Бисерке Живановић, чланова већа, у парници тужиле АА из ..., чији је пуномоћник Милан Милосављевић, адвокат из ..., против тужене Републике Србије, Министарство одбране, коју заступа Војно правобранилаштво, ради накнаде штете, одлучујући о ревизији тужиле изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 2373/19 од 27.09.2019. године, у седници одржаној 16.09.2020. године, донео је

Р Е Ш Е Њ Е

НЕ ПРИХВАТА СЕ одлучивање о ревизији тужиле, изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 2373/19 од 27.09.2019. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија тужиле, изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 2373/19 од 27.09.2019. године.

Образложење

Пресудом Првог основног суда у Београду П1 2768/18 од 03.06.2019. године, ставом првим изреке, одбијен је приговор апсолутне надлежности тог суда. Ставом другим изреке, одбијен је тужбени захтев којим је тужилца тражила да се обавезе тужена да јој на име накнаде трошкова исхране у току рада (топли оброк) плати 232.193,75 динара за период од 01.07.2015. године до 31.12.2018. године, са законском затезном каматом на сваки појединачни износ ближе одређен у том ставу изреке. Ставом трећим изреке, одбијен је тужбени захтев којим је тужилца тражила да се обавезе тужена да јој на име накнаде трошкова регреса за коришћење годишњег одмора плати 124.346,63 динара за период од 01.07.2015. године до 31.12.2018. године са законском затезном каматом на сваки појединачни износ ближе одређен у том ставу изреке. Ставом четвртим изреке, обавезана је тужилца да туженој на име трошкова парничног поступка плати 12.000,00 динара са законском затезном каматом од 03.06.2019. године као дана пресуђења.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж1 2373/19 од 27.09.2019. године, ставом првим изреке, одбијена је као неоснована жалба тужиле и потврђена пресуда Првог основног суда у Београду П1 2768/18 од 03.06.2019. године у ставу првом, другом, трећем и делу става четвртог изреке којим је обавезана тужилца да туженом на име трошкова парничног поступка плати 12.000,00 динара са законском затезном каматом од извршности пресуде до исплате. Ставом другим изреке, преиначена је

пресуда Првог основног суда у Београду П1 2768/18 од 03.06.2019. године у преосталом делу става четвртог изреке и одбијен као неоснован захтев тужене за исплату законске затезне камате на 12.000,00 динара на име трошкова парничног поступка за период од 03.06.2019. године као дана пресуђења, до дана извршности пресуде. Ставом трећим изреке, одбијен је као неоснован захтев тужиље за накнаду трошкова поступка по жалби.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужиља је изјавила посебну ревизију у смислу члана 404. ЗПП, ради уједначавања судске праксе, јединствене примене права и новог тумачења права и разматрања правног питања у интересу равноправности грађана.

Чланом 404. став 1. Закона о парничном поступку - ЗПП прописано је да је ревизија изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која не би могла да се побија ревизијом, ако је по оцени Врховног касационог суда потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права (посебна ревизија).

Врховни касациони суд налази да у конкретном случају нису испуњени услови прописани чланом 404. став 1. ЗПП за одлучивање о ревизији тужиље као изузетно дозвољеној јер не постоји потреба за уједначавањем судске праксе, новим тумачењем права, као ни потреба за разматрањем правног питања у интересу равноправности грађана. Питање исплате накнаде трошкова за исхрану у току рада и регреса за коришћење годишњег одмора запослених у Министарству одбране Републике Србије разјашњено је у судској пракси, а образложења побијаних пресуда за одлуку о одбијању тужбеног захтева су у складу са постојећом судском праксом и тумачењем материјалног права јер се плата запосленог у државном органу одређује множењем коефицијента са основицом за обрачун и исплату плате имајући у виду да су у коефицијенту за обрачун и основици садржане и накнаде трошкова за исхрану у току рада и регрес за коришћење годишњег одмора.

Одлучујући о дозвољености ревизије у смислу члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, Врховни касациони суд је нашао да ревизија тужиље није дозвољена.

Према члану 441. ЗПП, ревизија је увек дозвољена у споровима о заснивању, постојању и престанку радног односа. Уколико се тужбени захтев односи на потраживање у новцу у овој врсти спорова, дозвољеност ревизије се оцењује на основу члана 403. став 3. ЗПП, којим је прописано да ревизија није дозвољена у имовинскоправним споровима ако вредност предмета спора побијеног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Тужба ради исплате накнаде на име трошкова исхране у току рада и регреса за коришћење годишњег одмора поднета је 17.09.2018. године.

У овом спору из радног односа који се односи на потраживање у новцу, а у коме вредност предмета спора 356.540,38 динара не прелази 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе, ревизија тужиље није дозвољена.

На основу члана 413. ЗПП, Врховни касациони суд је одлучио као у изреци.

Председник већа - судија
Весна Поповић,с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић